

LA NOTA

Butlletí de MúsicCat

Número 06

Balanç de temporada i estat de la qüestió

Els músics a la corda fluixa

Els Premis ARC de la música en directe, renovats

Els festivals de jazz de Girona i Perpinyà coincideixen però no connecten

Entrevista al president de l'Associació de Músics
de Tarragona, Miguel Cruz

24è Mercat de Música Viva de Vic

Associació Professional
de **Músics de Catalunya**

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@musicat.cat · www.musicat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de MusiCat

> Independents

És molt probable que si comptabilitzéssim les paraules que s'han escrit i pronunciat més aquests últims dies, quedarien en un lloc destacat *independència, independents* i tots els seus sinònims. Tot i que la base d'aquest clam popular neix dels sectors independentistes del país, penso que les dimensions que ha agafat es deuen a l'emprenyada general que tots portem amb la política que ens ha dut a aquest carreró sense sortida que és la crisi econòmica que estem patint. Aquestes paraules expressen el desig d'una àmplia majoria, però de moment tant sols són paraules i ara s'haurà de passar de les paraules als fets i de la teoria a la pràctica. Faig referència a aquesta qüestió, no per donar cap opinió política, només faltaria, ni per apuntar-me al carro més populista i oportunista, com fan alguns, sinó per recordar que la independència comença per un mateix i no n'hi ha prou amb manifestar aquest desig, sinó que s'ha de practicar.

Ja sabeu que MusiCat té els seus defensors i els seus detractors, fet normal considerant les dimensions que ha assolit la nostra associació. Però el que tothom ha de reconèixer és que hem aconseguit crear aquesta estructura sense cap tipus d'ajuda per part de l'administració, amb l'esforç de tots els socis, del personal de l'oficina i de la Junta Directiva. Aquests fet, innegable, ens ha permès poder funcionar sense haver de dependre de cap directriu que no fos la que hem decidit nosaltres mateixos. També he de dir que l'incert de crear en el seu moment el grup de gestió, amb les diferents

cooperatives, ha ajudat a la nostra sostenibilitat i ha provocat que ens hàgim convertit en un referent en el sector de la música, tant a Catalunya com a l'estat Espanyol. Fins i tot m'atreiria a dir, amb el permís de l'Honorable President Sr. Artur Mas, que nosaltres ja fa temps que som una petita estructura d'estat: donem servei als nostres socis, aportem a la societat els impostos que generem i resollem el problema de la contractació dels músics a l'administració.

Tot el que hem aconseguit no ha estat gens fàcil. Primer de tot hem hagut de convèncer els músics que per aconseguir els nostres legítims drets havíem de complir unes obligacions. Hem aconseguit que l'administració reconegui que la nostra fórmula és una solució i hem aconseguit que cada cop se'ns tingui més en compte.

No us penseu, tot i que ho pugui semblar, que estic fent campanya electoral, ni defensant cap postura ideològica: simplement estic exposant una realitat. Tampoc vull amagar, com tinc la sensació que passa amb la política actualment, els problemes que ens afecten en el dia a dia i en el futur més immediat, com és la disminució de feina i el retard en els cobraments que fan augmentar la inestabilitat del nostre sector. El que estic defensant és que si MusiCat ha pogut arribar fins aquí, és gràcies a l'esforç de tothom que ha cregut en el projecte i a la responsabilitat que hem assumit.

En definitiva independència vol dir responsabilitat. Si tots agafem la que ens pertoca segur que al final tindrem allò que ens mereixem.

PREN NOTA.

> Impost als rendiments dels no residents

Als músics que facturen a Catalunya i no són residents espanyols se'ls practica una retenció del 24,75% sobre la base de la factura. És el IRNR (impost sobre els rendiments a no residents), que des de l'1 de gener de 2012 s'ha incrementat 0,75 punts (abans era del 24%). La tramitació d'aquestes factures implica una gestió més complexa i és per això que en aquests casos la comissió de MusiCat és del 4% (en lloc del 2,5% habitual).

> Sortir a l'Agenda del Club d'Amics dels Músics

MusiCat publica mensualment una agenda amb les actuacions de solistes, grups i orquestres de tots els estils, que es distribueix per correu postal als socis del Club d'Amics dels Músics. Aproximadament un mil·ler de persones reben puntualment a casa seva aquesta agenda entre el 25 i el 30 de cada mes amb el llistat d'actuacions del mes següent, a canvi d'una quota testimonial de 15 € l'any. L'agenda també inclou una editorial de l'Antoni Mas i les novetats discogràfiques del mes.

Si voleu que les vostres actuacions figurin en aquesta agenda, heu d'incloure la vostra formació en el Catàleg de Música en Viu del web www.musicat.cat i activar la casella **Surt a l'agenda?**, al peu de la fitxa del grup. Després cal entrar les actuacions en el calendari. D'aquesta manera, a més de figurar a l'Agenda del Club, es podran consultar via web.

> Conveni de col.laboració amb l'Espai Marfà

MusiCat ha signat un conveni de col.laboració amb l'Espai Marfà, un equipament cultural de l'ajuntament de Girona, adreçat a la creació i la formació musical. La Marfà disposa d'unes instal·lacions equipades tècnicament per a la pràctica i la creació musical (bucs d'assaig i un estudi de gravació bàsic). També ofereix un servei de suport i acompanyament a músics emergents de l'àrea metropolitana de Girona amb diferents programes de formació, assessorament i difusió, realitzats en conveni amb altres agents del territori.

> Cursos i sessions formatives fins a finals d'any

Aquest mes de novembre s'han previst dues activitats formatives:

El 28 de novembre, de 10:00 a 14:00, tindrà lloc a l'Espai Marfà de Girona la sessió formativa "Eines 2.0 per a Músics", impartida per Montserrat Peñarroya, docent i sòcia fundadora i directora general de GEA - Internet Project Consulting, empresa especialitzada en la comunicació a Internet i en el

màrqueting digital internacional. En aquesta sessió es veurà com hauria de ser una pàgina web 2.0 i quines són les eines necessàries per donar a conèixer la nostra música i difondre-la en les principals xarxes socials. També coneixerem com està evolucionant internet i com s'està arribant al web 3.0.

D'altra banda, durant els mesos de novembre i desembre es repetiran els cursos de Finale que ja es van fer l'any passat. S'han previst dos cursos, un a Girona i un altre a Barcelona.

Ambdues activitats són gratuïtes per als socis de MusiCat.

> 2 x 1 als Cinemes Albéniz de Girona per als socis de MusiCat

MusiCat ha signat un conveni de col·laboració amb els Cinemes Albéniz de Girona. A partir del mes d'octubre els socis podran comprar dues entrades al preu d'una (2x1) per assistir a les projeccions de les seves sales de cinema els dimecres, a la sessió de tarda o nit, amb la presentació del carnet de soci.

> Enviar factures de despeses abans de final d'any

Recordeu que, si teniu factures de despeses per desgravar, ens les heu de fer arribar abans de finals d'any. Les factures de l'any 2012 només es poden utilitzar fins al 31 de desembre.

> Rebut d'autònoms

Els socis que sou autònoms per compte vostre (no cooperativistes) us heu de preocupar d'enviar-nos el rebut (fotocòpia, fax o escanejat per email) cada principi de mes. El necessitem per justificar l'alta a la seguretat social quan hàgim de facturar les vostres actuacions.

> Els pagaments en efectiu no poden superar els 2.500 €

El passat 31 d'octubre va entrar en vigor la llei antifrau que, entre altres coses, limita a 2.500 € els pagaments en efectiu. Aquesta norma afecta les operacions on participin empresaris o professionals, però no s'aplicarà a les operacions fetes entre particulars o amb entitats de crèdit. Si no es compleix, tant qui paga com qui rep els diners haurà de fer front a una multa del 25% del valor del pagament en efectiu. Hisenda ha donat un marge d'adaptació de 20 dies, o sigui que la norma s'aplica a partir de finals d'octubre.

NOTÍCIES.

> 24è Mercat de Música Viva de Vic

El mes de setembre passat MúsiCat va ser al Mercat de Música Viva de Vic amb un estand a la fira professional. La pujada de l'IVA al sector cultural va marcar aquesta edició que, amb tot i això, va tancar portes amb bons resultats. Prop de 70 propostes musicals, en vuit escenaris escampats per la ciutat, van superar els 110.000 espectadors de l'any anterior gràcies, en part, al bon temps.

El MVLab, que és el punt de trobada dels professionals del sector - músics, representants, promotors, organitzadors de festivals, discogràfiques, estudis de gravació, entre d'altres - també va assolir objectius, amb la participació de prop de 50 empreses i 700 professionals inscrits, que van mantenir unes 800 reunions de treball breus (speed meetings). De totes maneres els organitzadors van tenir en compte la crisi i van prendre mesures com ara reduir l'espai reservat als professionals i proposar una versió més econòmica de l'estand per facilitar-ne la contractació.

La cultura no és un luxe

Indubtablement el tema estrella del MMVV va ser la pujada de l'IVA cultural del 8 al 21%. En aquest sentit, el dia 13 de setembre es va fer un acte reivindicatiu, convocat per l'Associació de Sales de Concert de Catalunya (ASACC), en què una trentena de representants de diferents associacions del sector musical van signar una carta oberta adreçada al president del govern espanyol denunciant l'eliminació de l'IVA reduït per la cultura. En l'escrit s'argumenta que l'augment impositiu no incrementarà la recaptació tributària, ja que es preveu un 50% de reducció de l'activitat. També es denuncia que la mesura crearà més atur i suposarà un empobriment de l'oferta cultural, tancament de sales i disminució de la

Xavier Solà i Carmen Zapata en la presentació del registre català d'entitats de gestió dels drets de propietat intel·lectual

programació estable d'alguns espais. En conseqüència es demana una rectificació de la decisió presa, per tal de preservar el dret dels ciutadans d'accedir a la cultura, que es recull en l'article 44 de la constitució espanyola. L'escrit acaba amb la frase "La cultura no és un luxe, és un dret!"

Presentació del registre català d'entitats de gestió de drets de la propietat intel·lectual

L'endemà va tenir lloc la presentació del nou registre català d'entitats de gestió de drets de propietat intel·lectual, també organitzada per ASACC, a càrrec del secretari de Cultura de la Generalitat, Xavier Solà. Solà va explicar que, si bé el Departament ha posat les bases perquè puguin registrar-se entitats gestores catalanes, la iniciativa ha de sortir dels autors. Cal saber que els autors catalans i el consum a Catalunya aporten prop d'un 30% dels ingressos de les entitats de gestió estatals. El text del Decret sobre l'autorització i el registre d'entitats de gestió col·lectiva de drets de propietat intel·lectual de Catalunya diu que les entitats interessades han de presentar una sol·licitud d'autorització, acompanyada amb la documentació que permeti verificar la concurrència de les condicions previstes a la Llei de propietat intel·lectual. La inscripció d'una entitat al Registre es fa d'ofici, un cop publicada l'autorització corresponent en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya.

Acadèmia Catalana de la Música

L'última activitat del MVLab va ser una xerrada informativa de l'Acadèmia Catalana de la Música (ACATAM) amb el títol "Treballant units per al present i el futur de la música", organitzada per la Unió de Músics de Catalunya. L'acte va comptar amb la presència del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, el director de l'Àrea de Música de l'ICEC, Albert

Presentació de l'ACATAM al MMVV

Bardolet, el president de l'ACATAM, Gerard Quintana, els vicepresidents, Max Sunyer i Carles Vidal, i el president de la UMC, Dick Them. Un cop acabats els parlaments, el conseller va marxar i aleshores es va iniciar un torn de preguntes que va acabar amb una picabaralla en què es van fer paleses les diferències entre els diferents representants del sector musical. Segons va dir el conseller en el seu parlament, la intenció del Departament en beneir la iniciativa és facilitar la integració de tot el sector dins de l'Acadèmia, de manera que es puguin tractar els temes que afecten l'àmbit de la música amb un interlocutor únic, com passa en els sectors del teatre o la dansa. Però està clar que el sector de la música és més complex i està molt més fragmentat. La reacció de

músics, representants i mànagers, productors, discogràfiques i escoles de música, entre d'altres, demostra que el projecte no està madur i que s'ha començat la casa per la teulada.

L'ACATAM és una iniciativa unilateral de la Unió de Músics de Catalunya que s'ha emmirallat en l'Acadèmia del Cinema Català i s'ha constituït, amb el suport del Departament de Cultura, sense buscar el consens de la resta del sector. El mes de maig passat es va presentar al Parlament de Catalunya per demanar-ne el suport, amb l'objectiu d'"aglutinar" i "dignificar" el sector musical del país. El problema és que el sector musical no ha sigut consultat en cap moment. Un dels temes polèmics és la intenció de l'ACATAM d'atorgar anualment els Premis de la Música Catalana, que competirien amb altres premis ja existents, com els que atorga ARC des de fa deu anys.

Gerard Quintana, va declarar a VÍC que els promotors de l'ACATAM no tenen cap ànim de confrontació ni de ruptura i que, ara que ja tenen un local al passeig de Colom de Barcelona, podran celebrar reunions i treballaran per buscar la participació de tothom. El risc de no haver-ho fet abans és que l'Acadèmia acabi convertint-se en una associació més, que s'afegiria a la llarga llista d'associacions existents, logrant així l'efecte contrari al que es buscava amb la seva creació.

Representants de diferents associacions contra la pujada de l'IVA cultural

> Jornada de reivindicació grallera a la FIMPT de Vilanova

Del 4 al 7 d'octubre va tenir lloc a Vilanova i la Geltrú el 32è Festival Internacional de Música Popular i Tradicional (FIMPT), que ha encetat una nova etapa amb un fil conductor prioritari: la veu i el seu tractament tradicional. També s'ha volgut posar èmfasi en els instruments tradicionals, les formacions elementals, i els gèneres i tractaments més propis i més autèntics de les diverses tradicions musicals.

En aquesta nova etapa hi ha hagut canvis: canvi de dates, canvi d'escenaris i d'espais, canvis en l'estructura organitzativa, canvis en els criteris de programació i altres canvis, però s'han recuperat i potenciat les idees bàsiques del FIMPT original.

Una de les propostes més innovadores ha sigut la instauració d'una jornada de reivindicació grallera amb el nom de **Tardor Gralla Sound - Vete a Tocar la Gralla! a Vilanova**. Segons explica Josep Albà, membre de l'equip de programació del FIMPT, la idea sorgeix arran d'un article que el periodista barceloní Jordi Bianciotto va publicar a El Periódico, demanant que el festival Primavera

Sound acordés una mica més d'atenció i sensibilitat als músics catalans.

La resposta des del twitter de Gabi Ruiz - un dels codirectors del Primavera Sound - va ser "¿Hay alguien más retarded que Jordi Bianciotto? No hay nada que odie más que el provincianismo disfrazado de nacionalismo barato" i acaba amb un contundent "¡Vete a tocar la gralla!" A més, el Primavera Sound va retirar l'acreditació de premsa a Jordi Bianciotto, tot i que després li van tornar. És així com, "des d'una instància mediàtica, glamurosa, capitalina i generosament subvencionada, es va menysprear i reduir a la categoria "calla i no molestis", no només la lliure expressió d'un periodista, sinó la música catalana en general i tot el món graller i de la música tradicional, en particular". La jornada **Tardor Gralla Sound - Vete a Tocar la Gralla! a Vilanova** va consistir en una Matinal Grallera Reivindicativa oberta a tothom, amb concert-vermut a la Plaça dels Carros de Vilanova i un dinar gratuït per a tots els grallers i gralleres consistent en una gran Paella de gralles afinades comparada amb l'organització del Festival.

> L'aMt digitalitza el seu fons discogràfic

La distribució digital és un nou servei de l'aMt que pretén donar visibilitat i presència a la música creada pels seus socis en els canals musicals més importants d'Internet. La iniciativa ha estat possible gràcies a un conveni de col·laboració entre l'aMt i La Cúpula Music.

Al llarg dels últims 10 anys i amb la idea de recolzar la creativitat musical de les comarques tarragonines, l'Associació de Músics de Tarragona ha vingut produint un disc anual sota el títol genèric "Un Munt d'Idees" en què s'aplega el treball dels músics de l'associació. La idea de fer aquestes compilacions va sorgir l'any 2002. Des d'aleshores se n'han fet 9 edicions, 9.000 còpies, 102 cançons de 102 artistes o bandes amb projectes de tota mena d'estils. L'estudi **Nolosé!** de Tarragona, entre d'altres, ha acollit cada any desenes de bandes per introduir els músics amateurs - i no tant amateurs - en el món de la gravació, de manera gratuïta, atorgant una experiència del tot necessària per obrir-se camí cap a la professionalització.

L'aMt ha treballat els darrers mesos per digitalitzar aquesta col·lecció històrica que fa un bon repàs de la vida activa musical del territori. Aquestes cançons es poden sentir i descarregar a les plataformes de distribució digitals com Spotify o Itunes, entre altres. La finalitat de la distribució digital d'aquest material és purament promocional, conscients de l'importància d'estar presents als canals més importants d'àmbit musical. Dels beneficis obtinguts una part correspon als drets d'autor dels compositors i una altra part es destina a sufragar les despeses corresponents a la distribució, una fita casi impossible tenint en compte que el nombre de descàrregues ha de ser molt elevada per obtenir uns beneficis dignes. Tot i així, l'aMt considera que aquest servei és indispensable avui en dia i contribueix a la visibilització global dels seus músics. La distribució digital permet la presència continua del treball produït i és també una manera de mantenir viva molta música que altrament quedaria oblidada als arxius de l'associació. Un petit tribut a tots aquells artistes que han treballat per oferir el millor de si mateixos a les persones i al món de la cultura.

► Els festivals de jazz de Girona i Perpinyà coincideixen en el temps però no connecten

El Festival de Jazz de Girona, ha tancat la seva 12ª edició el passat 4 d'octubre amb un seguiment superior al d'anys anteriors. El seu director, Francesc Ubanell, ha hagut d'afinar molt per elaborar el cartell, ja que només ha pogut comptar amb la meitat del pressupost que tenia l'any passat i ha optat per reduir el nombre de concerts i mantenir la qualitat. Els concerts programats sota el lema "Girona Inspira Jazz" van combinar qualitat musical, risc artístic i voluntat d'apropar el jazz a tots els públics. Dos noms de l'escena internacional van servir de reclam. El llegendari saxofonista Benny Golson va donar el tret de sortida, acompanyat en exclusiva a l'estat espanyol pel seu quartet oficial. L'altre plat fort va ser l'actuació del bateria californià Jeff Ballard, acompanyat en el seu nou projecte *Fairgrounds* pel guitarrista Lionel Loueke (Herbie Hancock, Quincy Jones), que va brillar amb llum pròpia. Al costat d'aquestes figures de l'escena internacional, el festival va apostar fort pels valors locals per completar el programa. El duo Elisabet Raspall-Chris Cheek va registrar un ple absolut amb la presentació del seu treball *El petó-The Kiss*. També van tenir un èxit de públic molt important la proposta avantguardista dels Duot i l'espectacle audiovisual del guitarrista David Soler, que va presentar una experiència sensorial a mig camí entre el concert i la instal·lació artística. El certamen també va comptar amb l'homenatge per part d'Irma Gala i Àlex Carbonell a la "cantant de cantants" Carmen McRae, i el del *guitar trio* Cookin' Monk a Thelonius Monk. L'actuació de Verd i Blau va posar punt i final a aquesta edició. En total, han estat vuit concerts per a gustos ben diversos, la majoria gratuïts o a preu molt reduït, que han assolit notablement l'objectiu d'apropar el món del jazz al públic gironí.

El Festival Jazzèbre de Perpinyà ha arribat enguany a la 24ª edició, amb una trentena de concerts entre el 28 de setembre i el 21 d'octubre. Tot i que el seu objecte principal és el jazz contemporani, el Jazzèbre també inclou jazz dels anys vint, swing, funk i jazz afro-latí. Els caps de cartell han sigut els músics americans Joe Lovano & Dave Douglas Quintet, el pianista cubà Roberto Fonseca, el guitarrista Marc Ducret, el quartet del saxofonista italià Francesco Bearzatti, el contrabaixista portuguès Carlos Bica amb el seu trio "Azul" i la proposta de la camerunesa Sandra Nkake, entre d'altres. Els concerts han tingut lloc al Teatre de l'Arxipèlag, el Municipal i el Mediator, tots ells a la ciutat de Perpinyà. A més, el duet format pel saxofonista i flautista Didier Malherbe - que també toca el *duduk*, un oboè armeni - i el guitarrista Eric Löhner han fet una "gira regional" que els ha portat a actuar a Tuïr, Prada, Caunes-Minervois i Alenyà.

FESTIVAL
Jazz
GIRONA

Un dels atractius del Jazzèbre són els pícnic musicals de diumenge. En tren, bus o bicicleta s'organitzen sortides en què participen músics i públic i que inclouen pícnic (al camp, al Jardí Botànic de Sain Cyprien o a la plaça de la República de Perpinyà) i concert, o bé una sortida anomenada "Jazz i vins" que combina la música en directe amb la visita de dues propietats vinícoles de renom. El Jazzèbre també inclou espectacles en què el jazz es marida amb el cinema, el circ o els textos literaris, a banda de cursos i classes magistrals, projecció de pel·lícules i tallers.

Segons el director artístic, Yann Causse, la voluntat de l'organització del festival és arribar al públic de Catalunya sud. En aquest sentit, s'espera que l'arribada del tren d'alta velocitat a Perpinyà faciliti l'intercanvi de públic. Causse també ha expressat el desig d'establir col·laboracions entre el Jazzèbre i els festivals de jazz de Girona i Figueres.

Només 70 kms. separen Girona de Perpinyà. Ambdues ciutats tenen moltes similituds: el tamany, el nombre d'habitants, el riu que les travessa i la llengua, ja que el català és oficial a Perpinyà, juntament amb el francès, des de l'any 2010. Establir sinèrgies en l'àmbit cultural hauria de ser relativament fàcil i natural. El problema és que hi ha un abisme en el tractament que es dona a la música, i a la cultura en general, d'una banda i altra de la frontera. El Jazzèbre compta amb un pressupost de 300.000 euros, deu vegades superior al del festival de Jazz de Girona. Està subvencionat per les quatre administracions franceses (Ministeri de Cultura, Departament dels Pirineus Orientals, Regió de Llenguadoc-Rosselló i l'Ajuntament de Perpinyà) i també compta amb les aportacions d'empreses i particulars que es poden acollir a la Llei de Mecenatge. El públic francès té la sort d'haver rebut una educació musical de qualitat a l'escola i de viure en un país que no considera la cultura com un luxe, sinó com un bé indispensable al que tothom té dret i que és fonamental preservar. Ens queda molt camí per fer.

> L'Escola de Música Avançada i So (EUMES) I LA UOC creen a Girona un títol universitari en música avançada únic a l'estat

La creació d'aquest títol universitari neix amb la voluntat de consolidar i reglar una professió que fins ara s'exercia de forma independent i que s'ha estès els últims anys amb el desenvolupament de les noves tecnologies i les cultures musicals emergents. La idea és donar una formació integral per tal que els alumnes surtin de l'escola sabent compondre, enregistrar, produir i postproduir música amb mitjans digitals. La formació utilitzarà sobretot metodologies digitals, tot i que també s'explicarà com crear i produir música amb metodologies analògiques.

També es formarà els alumnes perquè puguin autoproduir la seva pròpia música, distribuir-la i fer el seu propi management. La titulació serà privada amb un total de 600 hores lectives per curs. Les classes es

faran a l'Espai Marfà, cedit per l'Ajuntament de Girona, ja que està equipat amb bucs d'assaig, sala de gravació i aules. A més, l'ajuntament ha aportat 60.000 euros per aquest primer any. Les 30 places previstes s'han cobert ràpidament.

> L'havanera "Tocat per la Tramuntana", d'Antoni Mas i Carles Casanovas guanya el primer premi del 4rt Concurs d'Havaneres "Vila de Sant Pol de Mar"

El dia 18 d'agost es va donar a conèixer el veredict del quart Concurs de Composició d'Havaneres "Vila de Sant Pol de Mar", dins del Festival d'Havaneres de FIRMAR 2012. El primer premi va ser per l'obra "Tocat per la tramuntana", d'Antoni Mas Bou i Carles Casanovas. El segon premi es va concedir a "Somnis de la mar brava", d'Antoni Serra Oribe i el tercer a "La cançó de la cuinera", d'Isidre Prats Punyet i Salvador Garcia Sarmiento. El Premi Popular, decidit per votació entre el públic assistent – més d'un miler de persones – va ser per "Somnis de la mar brava", d'Antoni Serra Oribe.

L'acte de lliurament de premis va comptar amb l'actuació dels grups convidats Els Pescadors de l'Escala, Barca de Mitjana, Els Cremats i el trio format per Neus Mar, Antoni Mas i Toni Gadea. Aquests últims van ser els encarregats d'interpretar "L'home de la guitarra" (lletra de Carles Casanovas i música d'Antoni Mas) dins l'acte d'homenatge que es va fer al mestre Josep Bastons. Per acabar, tots els grups van interpretar conjuntament les havaneres "La bella Lola" i "El meu avi" sota la direcció del mateix Josep Bastons. Els membres del jurat d'aquest Quart Concurs de Composició d'Havaneres "Vila de Sant Pol de Mar" van

ser: Josep Bastons (músic i compositor d'havaneres), Albert Prats (músic i compositor d'havaneres i membre de Els Pescadors de l'Escala), Xavier Catarineu (Regidor de Cultura de Sant Pol de Mar, Jordi Saulea Parés (periodista i escriptor), Eduard Estol (director del Cor Germanor de Sant Pol de Mar), Joan Piqueras (Associació Cultural Penya Xindries), Lluís Tobella (president de l'A.C. Penya Xindries) i Josep Maria Puigvert que va actuar com a secretari.

El concurs d'havaneres "Vila de Sant Pol de Mar" està organitzat per l'ajuntament i l'Associació Cultural Penya Xindries, que des de fa 30 anys desplega la seva activitat en aquesta localitat costanera.

El conseller de Cultura felicita Antoni Mas

> Sies.tv compleix 5 anys i es consolida com a mitjà en línia amb un nou disseny i ampliant els continguts

SIES.tv és una televisió per internet que diàriament publica notícies sobre cultura catalana. Va néixer ara fa cinc anys, el 27 de setembre de 2007, aprofitant els inicis de la visualització en *streaming* que va popularitzar YouTube. Es tracta d'un projecte independent i privat, creat a partir de la reflexió que, en el context actual, la cultura disposa de cada cop menys espai als grans mitjans i que, a més, el tractament que aquests en fan acostuma a prioritzar les propostes ja consolidades.

Al llarg d'aquests cinc anys d'emissions ininterrompudes, SIES.tv ha publicat més d'un miler de notícies de realització pròpia en format vídeo i s'ha consolidat en el panorama nacional de mitjans en línia. Per la petita pantalla del seu web han passat els protagonistes més destacats del sector cultural del nostre país. El procés d'edició el duen a terme diàriament els professionals que hi treballen de forma autònoma i que s'ocupen de la producció, enregistrament, muntatge i difusió de cada publicació. Cada dia s'envia un butlletí a les persones que hi estan subscrites, però també se'n fa difusió a les xarxes socials ([facebook.com/siestv](https://www.facebook.com/siestv) i twitter.com/sies.tv) i per podcasting mitjançant el canal RSS.

Per celebrar aquests cinc anys d'existència, Sies.tv ha introduït canvis que la convertiran en un canal informatiu

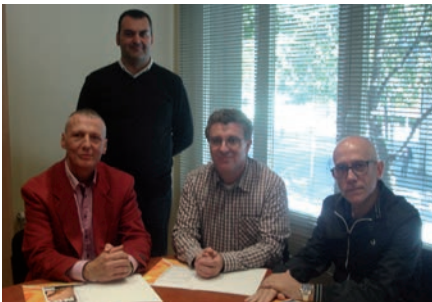

encara més participatiu i dinàmic. Per reforçar la seva posició, SIES.tv ha renovat a fons el seu disseny i ha introduït importants novetats. La més destacable és l'ampliació del format dels continguts: s'amplia el reproductor de pantalla en format 16:9, amb la qual cosa la pantalla de visualització s'adapta als nous criteris visuals. Totes les informacions publicades es conserven en el repositori en línia i es poden consultar, descarregar o incrustar en el propi web o en blogs. Sies.tv també és accessible per iPad i smartphones.

Trobareu les publicacions més recents de Sies.tv en l'àmbit de la música, incrustades al peu del web www.musicat.cat.

> Una nova sala de música en viu a Girona

Els Cinemes Albéniz de Girona han decidit habilitar una de les sales per fer-hi concerts de música en viu. Amb capacitat per a unes 300 persones, la futura nova sala de concerts està situada al bell mig del centre històric de la ciutat, a la plaça Jordi de Sant Jordi.

Disposa d'escenari i d'un equip de so propi, que s'adaptarà segons el tipus de concert, i té l'avantatge d'estar completament insonoritzada. La idea és fer-hi, amb regularitat, concerts de petit format i també, de tant en tant, matinals infantils. La direcció dels cinemes i l'equip que gestionarà la sala de concerts es va posar en contacte amb MusiCat per demanar assessorament en la programació i contractació dels artistes. A aquest efecte es va signar un conveni de col·laboració. En contrapartida, els socis de MusiCat podran gaudir de dues entrades al preu d'una els dimecres en les sessions de tarda o nit a qualsevol de les 16 sales que els Cinemes Albéniz tenen a la ciutat, presentant el carnet de soci.

Signatura del conveni amb els cinemes Albéniz

> Els Premis ARC de la música en directe, renovats

El dilluns 12 de Novembre es van entregar els X Premis ARC de la Indústria Musical del Directe, en el decurs d'una gala al Teatre Artería Paralel de Barcelona, guionitzada per El Terrat i presentada per l'actor i periodista Roger Mas, el L'acte va comptar amb les actuacions de Roger Mas, el duet format per Cris Juanico i Salva Racero i Mishima.

Per celebrar el desè aniversari, ARC ha volgut fer extensius els premis a tot el sector professional de la música que fa possible que l'artista arribi al públic. És per això que, partir d'ara, es premiaran no només els artistes sinó les millors programacions de teatres i auditoris, bars musicals, sales de concert, festes majors, festivals i també els mitjans de comunicació. En aquest sentit, ha establert dues categories de premis: 6 premis a gires d'artistes i 6 premis generals dedicats a tot el sector. També es lliurarà un premi especial de reconeixement a la trajectòria professional de persones del sector que, en aquesta ocasió, ha recaigut en el fotògraf Francesc Fàbregas.

Una altra innovació és que la comissió dels premis, constituïda per socis d'ARC, ha volgut comptar amb altres associacions del sector (ASACC, MusiCat), institucions (ICEC, Catalan Arts) i agències de comunicació per fer la preselecció dels quatre nominats de cada categoria, que es van donar a conèixer en una roda de premsa celebrada a l'Antiga Fàbrica Damm el 30 d'octubre. MusiCat va ser jurat en les tres categories de millor gira de festa major - versions, temes propis i orquestres - i en la de millor programació de festa major.

Els criteris per votar els premis a gires han sigut: el major nombre d'actuacions, la qualitat i l'originalitat de la proposta, la difusió territorial i el poder de convocatòria. Per seleccionar els nominats al segon bloc de premis es va tenir en compte l'equilibri entre propostes de risc i propostes ja consolidades, la quantitat de concerts de música moderna programats i la projecció que s'ha fet de la programació.

La gala, que va ser àgil i fluida malgrat el gran nombre de premiats, va comptar amb la presència del conseller de Cultura, Ferran Mascarell, que va entregar els premis al Festival Acústica de Figueres (millor festival), les Festes del Tura d'Olot (millor programació de festa major) i La Pegatina (millor gira internacional). El president de MusiCat, Josep Reig, va fer entrega dels premis a les millors gires de festa major a Txarango (temes propis), Hotel Cochambre (versions) i Cimarrón (orquestres).

MusiCat

Txarango

Hotel Cochambre

Tant el discurs del president d'ARC, Jordi Gratacós, com els parlaments que van fer molts dels premiats van fer pal·lès l'impacte negatiu de la pujada de l'IVA cultural i de la situació de crisi general que afecta el poder adquisitiu del públic potencial. Tots van coincidir en la necessitat de buscar solucions imaginatives i innovadores perquè la indústria del directe no perdi pistonada.

L'Associació de Representants, Promotors i Màners de Catalunya (ARC) compta amb 80 empreses associades que reuneixen representants, màners, i empreses promotores, dedicades a la producció d'una variada oferta de concerts i festivals, a nivell nacional i internacional.

Aquests són els premiats en les diferents categories:

- > **Millor gira de sales de concert:** Love of Lesbian
- > **Millor gira teatres i auditoris:** Els Amics de les Arts
- > **Millor gira de festa major (temes propis):** Txarango
- > **Millor gira de festa major (versions):** Hotel Cochambre
- > **Millor gira de festa major (orquestres):** Cimarrón
- > **Millor gira internacional d'un artista/grup català:** La Pegatina
- > **Millor programació musical de teatres i auditoris:**
Teatre Auditori de Sant Cugat
- > **Millor programació de festa major:** Festes del Tura d'Olot
- > **Millor sala de concerts i/o bar musical:** Faktoria d'Arts (Terrassa)
- > **Millor festival o cicle de concerts:** Festival Acústica de Figueres
- > **Premi artista revelació La Vanguardia:** Lida Guevara
- > **Millor mitjà de comunicació o programa musical:**
Endrock i MondoSonoro
- > **Premi especial a la trajectòria professional:** Francesc Fàbregas

> Premis Nacionals de Cultura 2012

El dia 26 d'octubre es van lliurar al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat els Premis Nacionals de Cultura 2012, el màxim reconeixement institucional a la cultura i la creació a Catalunya. S'atorguen a persones o organitzacions que, durant l'any, hagin excel·lit en les àrees culturals representades per les diferents categories.

Enguany el Premi Nacional en la categoria de Música s'ha atorgat al **Festival BarnaSants-Cançó d'Autor**, creat l'any 1996 i dirigit per Pere Camps, que ha esdevingut un festival de referència en la cançó d'autor i està implicat en la creació d'una futura xarxa europea de festivals d'aquesta categoria. El 2011 va celebrar el seu 16è aniversari amb una expansió a València, l'Alguer i Tolosa de Llenguadoc i ha iniciat un programa de projectes transfronterers amb el Festival occità Sèm e Seremos, alhora que ha impulsat l'enfortiment dels ponts culturals amb països llatinoamericans.

L'acte, al que va assistir el president de MusiCat, va ser presidit per Artur Mas i va comptar amb la participació dels

membres del Plenari del CoNCA que, des del 2009, és l'organisme que concedeix aquestes distincions de la Generalitat de Catalunya.

Pere Camps, director del Festival Barnasants

> Cap a una escena musical transfronterera

El dissabte 6 d'octubre es va celebrar a Barcelona una taula rodona titulada "Cap a una escena musical catalana sense fronteres". L'acte s'emmarcava en la "Diada de Catalunya Nord" organitzada pel Centre Artesà Tradicionari (C.A.T.), en què també es va presentar el Col·lectiu Pau Giné de músics de Catalunya Nord, que va cloure la jornada amb un concert.

El debat va girar entorn de les possibilitats de crear lligams i compartir projectes entre la Catalunya Nord i el Principat en el sector de la música, superant així el pes històric de la frontera. En aquest sentit, es van posar en relleu les grans diferències en el funcionament i la normativa de França i Espanya en matèria d'arts escèniques. L'objectiu de la trobada era fomentar la mobilitat dels artistes entre els dos països.

Hi van participar, entre d'altres, el president de MUSICAT, Josep Reig,

el president d'ARC, Jordi Gratacós, el director del Grup Enderrock, Lluís Gendrau, el programador del Teatre de l'Arxipèlag de Perpinyà, Julien Bieules i el coordinador del Col·lectiu Joan-Pau Giné, Ramon Faura. Cada participant va exposar les seves experiències en l'àmbit transfronterer amb l'objectiu d'explorar perspectives de futur i concretar propostes.

> 3a edició del circuit Girando Por Salas

El dia 28 de setembre es va tancar el termini d'inscripció a la 3a edició del Circuito de Músicas Populares Girando Por Salas (GPS). Tot i que en la convocatòria d'aquest any l'organització ha sigut més exigent amb la presentació de la documentació, es van inscriure més de 700 grups. D'aquests se'n van admetre 578, que complien tots els requisits que es demanaven a les bases.

El sistema de selecció per determinar els 56 grups que faran la gira és doble. Per un costat, del 1 al 5 d'octubre es va fer una votació popular a través del web del GPS. El vot del públic se suma al de les vuit associacions que formen part de la Federación Coordinadora del Circuito de Músicas Populares: Asociación Estatal de Salas de Música en Directo (ACCES), Asociación De Promotores Musicales (APM), Associació de Representants, Promotors i Managers de Catalunya (ARC), Asociación de Representantes Técnicos del Espectáculo (ARTE), MusiCat, Productores de Música de España (PROMUSICAE), Unión Fonográfica Independiente (UFI) i Unió de Músics de Catalunya (UMC). La selecció es consensua respectant quotes d'estils i mirant d'equilibrar les propostes de les diferents comunitats autònomes.

El 10 d'octubre es van fer públics els noms dels 56 grups seleccionats que, a partir d'aquest mes de novembre i fins

al març de 2013, faran una gira de 5 concerts, fora de la seva comunitat autònoma de residència. GPS té un circuit de sales de concerts amb programació estable a tot el territori espanyol que seran el marc de promoció per aquests grups. L'oficina de coordinació del GPS fixa el lloc, la data i la sala on es realitzarà el concert. Per cada concert el grup cobrarà, per músic, un catxet de 200 € + IVA i un ajut econòmic de 160 € + IVA per despeses de desplaçament. A més, el grup rebrà el 50% de la recaptació a taquilla, un cop descomptades les despeses de SGAE i IVA. Els preus de les entrades no poden superar els 10 €. D'altra banda, GPS concedeix una ajuda de fins a 2.700 € + IVA per realitzar una producció discogràfica i/o acció de màrketng que recolzi la promoció de la gira abans del 28 de febrer de 2013.

Dels 188 grups catalans inscrits, se n'han seleccionat tretze: Apeiron, Astrio, Cyan, Dcallaos, Jose El Chatarra, Los Fulanos, Macho, Marc Ayza Group, Marujita, Rocking Horse, The Gruixut's, The Mamzelles i Txarango.

> La Revista de Girona analitza les escenes locals dels músics gironins

La Revista de Girona és una publicació bimensual de la Diputació de Girona amb l'objectiu de divulgar treballs de recerca cultural i científica que tinguin com a àmbit preferent el territori de les comarques gironines. En el seu últim número, publica un dossier titulat "Les escenes dels músics gironins. Rock i geografia" on analitza les escenes musicals locals gironines que, dins del fenomen global que és el rock, s'han desenvolupat amb les seves pròpies dinàmiques i són reconegudes arreu del país per la seva singularitat i, en alguns casos, per mostrar un potencial creatiu que

sorpren encara més perquè esclata lluny de les grans àrees metropolitanes. Les escenes musicals de la Bisbal d'Empordà, Sant Feliu de Guíxols, Banyoles o la Celler de Ter en són bons exemples. Per les dimensions d'aquestes poblacions i per altres factors dinamitzadors que canvien en cada cas, les seves escenes han estat o són encara molt riques en grups musicals i, de vegades, també en infraestructures que els complementen: festivals, estudis de gravació, locals de concerts o centres de formació musical.

Aquest mes de novembre, la Revista de Girona publica un monogràfic sobre cooperativisme a les comarques gironines, en què MusiCat participa explicant la seva experiència amb les cooperatives Músics de Girona i Músics de Catalunya, creades per aportar solucions als problemes laborals dels músics.

LA NOTA TRISTA.

› Josep Viader [Girona, 1917]

El músic, compositor, instrumentista i pedagog Josep Viader va morir a Girona el passat 25 d'octubre a l'edat de 95 anys. Fill de flaquer, es va formar a l'acadèmia que dirigia el mestre Civil. De jove, va ser professor de música de l'escola Normal de Girona, centre que va acabar dirigint (1945-1985). Es va incorporar al Conservatori de Música de Girona el 1949 i el va dirigir fins al 1985. Del 1940 al 1976 va ser representant del sindicat i de la mútua dels músics. De 1958 a 1964 va ser regidor de l'Ajuntament de Girona. El 1957 va crear la Coral Polifònica de Girona, que va dirigir fins al 1989. És autor d'una extensa obra religiosa i polifònica. Va col·laborar amb el grup d'havaneres Terra Endins i va fer nombrosos enregistraments discogràfics de sardanes i cant coral. També va harmonitzar la versió coral d'Els Segadors per a l'enregistrament oficial de la Generalitat. Va ser un dels músics de les comarques gironines més reconegut i estimat. El 1982 va ser escollit "Gironí de l'Any" per votació popular i, entre els molts homenatges que va rebre en vida, destaca el que li va retre la Polifònica de Girona el 1990 al Teatre Municipal. El mateix any va rebre la medalla Francesc Macià i el 1991 la Creu de Sant Jordi. És un dels pocs músics que va poder veure en vida un carrer i un auditori batejats amb el seu nom.

› Joan Saura [Molins de Rei, 1954]

Va morir a Barcelona el passat 19 d'octubre a l'edat de 58 anys. Teclista i compositor, va ser una de les figures clau de la improvisació i de l'experimentació a Catalunya. La seva trajectòria s'inicia a l'escena progressiva i laietana dels anys 70. Va ser membre fundador del grup Blay Tritono i de Rambliolia. A principis dels 80 va formar Koniec, un dels grups més potents del moment i, ja entrats els 90, va formar part de l'Orquestra del Caos i del primer col·lectiu IBA (Improvisadors de Barcelona Associats) que va introduir la improvisació lliure, la nova música concreta i la relació de la música amb altres disciplines artístiques. En aquesta època va adoptar com instrument el sampler, eina que li permetia crear i explorar espais sonors desconeguts. Els seu únic disc en solitari, Àlbum (1998) és d'aquesta època. A finals dels 90 va fundar el Trio Local, amb el pianista Agustí Fernández i el saxofonista Liba Villavechia. També va formar part del grup Les Anciens (amb Eduard Altaba i Oriol Perucho) i Pole Pole (amb Imma Udina i Madish Falzoni). Va compondre bandes sonores i peces per a dansa i també va treballar amb algunes de les figures més importants de l'escena experimental catalana i internacional.

› Àngel Muñoz [Madrid, 1955]

El "Maestro Reverendo" – li deien així perquè va començar tocant l'orgue a l'església de San Antón de Madrid – va iniciar la seva carrera en el rock els anys 70 amb el grup Desmadre 75, que va tenir un gran èxit amb el tema *Saca el güisqui cheli*. Més tard, amb el Gran Wyoming – amb qui va fer tàndem durant 20 anys – va formar part del grup Paracelso que el 1978 i 1979 va guanyar les dues primeres edicions dels Premios Rock Villa de Madrid. Els anys 80 va col·laborar amb grups com Sinistro Total, Los Ronaldos i també amb Miguel Ríos. Va compondre bandes sonores per al cinema i la televisió. També va posar la música al programa Caiga quien caiga del seu amic Wyoming mentre va estar en antena. L'any 2003 es va retirar i se'n va anar a viure a Galícia, on va morir el 7 de setembre passat. El dia 1 de desembre els seus amics i col·legues de professió li retrain un homenatge a la sala Galileo Galilei de Madrid.

› Joan Vilanova [Pont de Vilomara, 1940]

Va morir sobtadament el dia 18 de novembre, després de dirigir un concert de l'Orquestra Costa Brava al poble de Corçà. Des de l'any 1991 n'era el director musical, a més de trompetista i representant. Vilanova va ser el motor de la Cobla Orquestra Internacional Costa Brava, com a ell li agradava dir, fins a la seva jubilació. Durant la dècada dels 70 i principis dels 80 havia estat component de la Cobla La Principal de La Bisbal. També va ser fundador i director de la Cobla La Bisbal Jove. Va formar part de la Junta Directiva de MusiCat del 1985 al 2006. Sempre atent i elegant, era una persona entranyable i dialogant. El trobarem a faltar.

MIGUEL CRUZ

Per Lluïsa Massó

Va néixer a L'Hospitalet de Llobregat, però se sent tarragoní. Miguel Alberto Cruz Carmona [Macc], és músic i compositor, productor musical i tècnic de so. Ha estat redactor de Glamour Internacional Ed. i coordinador editorial de diverses publicacions musicals. Des del juliol de l'any 2004 és el president de l'Associació de Músics de Tarragona [aMt].

– Com vas començar en el món de la música?

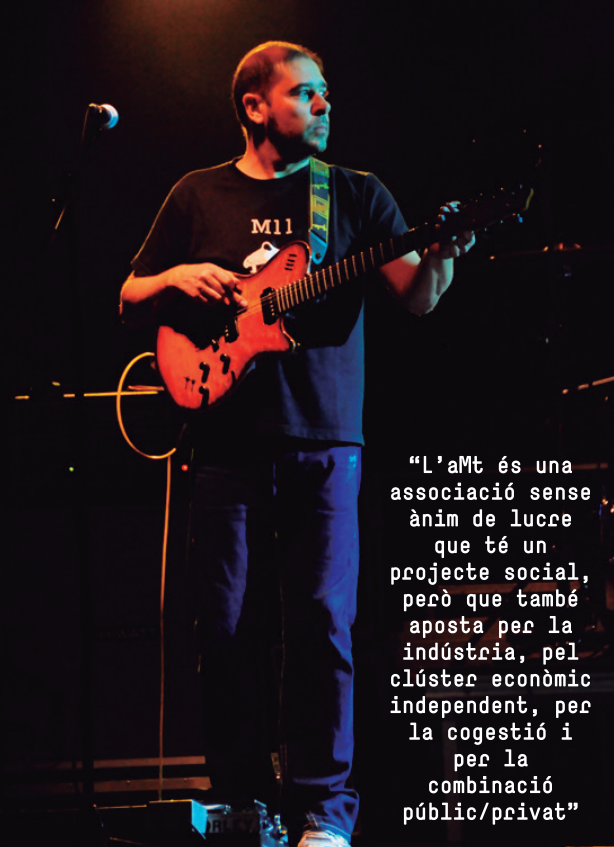
– Estic damunt dels escenaris des del maig de 1985. Vaig estudiar al conservatori de Tarragona però no vaig acabar la carrera. Podríem dir que sóc autodidacte. Quan vaig deixar els estudis vaig continuar fent classes amb músics de nivell de Tarragona i vaig aprendre molt, però d'una manera molt intuïtiva. El 1983 vaig contactar amb un company cantant de Tarragona, ens vam fer amics i vam decidir muntar un grup i després un estudi de gravació. Vam començar a gravar amb el que teníem: platines, uns micros, un joc d'altaveus ... El 1985, amb un tercer company, vam presentar una maqueta i vam passar a la final d'un concurs de la SER, Els 40 Principals. Vam quedar tercers El grup es deia RPM. Nosaltres no teníem intenció de tocar, només volíem compondre i gravar a l'estudi, però una part del premi consistia en fer una gira i així com el que no vol la cosa vam començar a fer bolos per Tarragona, Catalunya i finalment per tota Espanya. Això va durar tres anys. En aquells moments, jo tornava a casa amb 40.000 pessetes netes a la butxaca.

El 1989 vam canviar el nom del grup perquè RPM

ja estava registrat. Necessitàvem un nom per treure el primer disc i com que no ho teníem gens clar, ens vam posar No Lo Sé!. En aquell moment érem al n. 24 dels 40 principals. Vam començar a fer bolos i vam entrar en el món del "show business". El resultat va ser que no paràvem de treballar però cobràvem molt menys que abans. Ens vam començar a preguntar si allò era el que esperàvem de la música. Havíem de fer moltes concessions (ens van arribar a demanar que féssim play-back en un programa de televisió!). No estàvem d'acord en pagar el preu que significava mantenir l'estatus. L'any 90 teníem una oferta d'Ariola però vam decidir tornar a casa. Amb els diners que havíem guanyat vam fer l'estudi de gravació i fins ara. Clar que així ens va!

– Te n'arrepenteixes?

– Gens. L'experiència ens va servir per veure com funciona aquest món per dins, la televisió, els 40 principals, els managers, els productors... També va coincidir que en aquest moment hi va haver el boom del rock català. Érem molt amics d'Els Pets: jo hi havia tocat una bona temporada i vaig

"L'aMt és una associació sense ànim de lucre que té un projecte social, però que també aposta per la indústria, pel clúster econòmic independent, per la cogestió i per la combinació públic/privat"

participar en la gravació de la seva primera maqueta. Vam veure que ells sempre havien treballat a casa i els anava molt millor que a nosaltres. Vam muntar un estudi petit a cinc minuts de la ciutat, on podíem fer el soroll que volguéssim, reunir-nos, parlar. L'estudi No lo se! va ser l'embrió, el centre de producció d'idees del que després seria l'Associació de Músics de Tarragona, l'aMt. Els primers projectes van sortir de l'estudi, les primeres reunions de l'associació es feien allà. Després hem anat treient discos nostres i d'altre gent. També de l'aMt.

– Com es va constituir l'aMt?

– Ja s'havia fet un intent l'any 1986 a proposta del conseller de Joventut de l'Ajuntament de Tarragona. Els grups que hi havia en aquell moment a Tarragona li vam demanar, entre altres coses, un lloc per assajar. L'ajuntament va trobar un local, l'antiga caserna dels bombers, on es podien fer bucs d'assaig. Però el projecte no va quallar, en part per culpa dels músics. El conseller en qüestió era l'alcalde actual i s'ha de reconèixer que hi va posar voluntat, però nosaltres en aquella època no tocàvem de peus a terra. Del 86 al 99 a Tarragona

no hi va haver cap altre intent. Van anar sortint grups: Els Gatos Locos, Els Pets, els RPM. Iceberg, part dels músics de Leño, però mai ens vam acabar d'entendre entre nosaltres. El 99 vam començar a organitzar-nos i vam decidir fer l'associació. Músics de jazz, de rock, músics que tocaven en orquestres, la gent d'Els Mi-te'ls, nosaltres... Vam fer uns estatuts i, l'any 2.000, vam constituir l'associació.

– Com us finançàveu?

Al principi amb les barres dels concerts que fèiem. Recordo que per fer el primer festival de l'aMt no teníem ni un duro. A la regió hi havia músics que, com jo, també treballaven en producció, execució, gravació de so. Entre tots érem un grup de 10 o 15 persones que sabíem fer coses i ens vam posar en marxa. Això va ser el 2000 i, des d'aleshores, no hem deixat de fer el festival cada any. Sempre és el mateix format: dos escenaris, caps de cartell, invitats i fins a vuit grups de la comarca, socis de l'aMt, professionals o amateurs de qualitat. D'aquí vam treure els primers diners. Les primeres 1.000 pessetes van ser per fer les fotocòpies de l'acta constitutiva. Tot el que fèiem era autogestionat. Quan vam decidir treure el primer cd "Un Munt d'Idees", vam haver de buscar els diners. Com que teníem un bon projecte, vam començar a buscar partners, vam anar a veure els polítics i ens vam asseure amb tothom. Mostrant que fèiem feina ben feta i explicant la situació precària dels músics, vam poder aconseguir el partenariat d'Ambar, l'Ajuntament de Tarragona i la Generalitat. Més endavant vam decidir cobrar una quota als socis. Molts van marxar. Però els que eren conscients que calia professionalitzar-se hi van estar d'acord. Això va ser el 2004, el mateix any que vam trobar-nos, primer amb ROAIM i després amb la UMC i ens vam adonar que hi havia un munt de gent que estava treballant amb els mateixos objectius. Nosaltres volíem una associació professional que abraqués professionals i amateurs. Dins de l'aMt cada persona decideix fins on arriba. Tenim 600 socis, però no tots són socis professionals. Els que paguen la quota tenen vot, els altres només tenen veu. Ara som 180 o 190 persones que paguem la quota. Hem aconseguit que molta gent ho tingui clar i que els músics que cobren un catxet facturin correctament. Molts ho fan a través de MusiCat i altres ho fan per altres vies. Però nosaltres, quan organitzem un concert, exigim que tot els músics estiguin donats d'alta a la seguretat social.

– Des de quan ets president de l'aMt?

– Des del 2004. Han estat vuit anys profitosos.

– El 21 de juny passat es va inaugurar la Capsa de Música, la sala de concerts situada a la planta baixa del Magatzem número 1 de la Tabacalera, on també hi haurà la seu de l'aMt. Com ho valoreu?

– Nosaltres, des de que vam constituir l'aMt, teníem clar que Tarragona necessitava una sala de concerts d'aforament mitjà. Ha estat una reivindicació i una lluita de molts anys. Pensa que ja portem fets tres plans d'usos i anem pel quart. En aquest sentit, és una gran victòria. El fet que el dia del concert d'homenatge a Queen, l'endemà de la inauguració oficial, haguéssim de tancar portes perquè no hi cabia ningú més, és una fita històrica per l'aMt.

– Això s'ha tornat a demostrar en el concurs DO Tarragona d'aquest any

– Ens vam fer càrrec de l'organització del concurs DO (Denominació d'Origen Tarragona) ara fa tres anys, amb convocatòria conjunta amb l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Tarragona. El concurs tenia moltes mancances que hem procurat resoldre. Hem millorat les bases en funció de les peticions i suggeriments dels participants

després de cada edició. La veritat és que n'estic molt orgullós perquè el dia 15 de setembre vam poder fer el concert a la Capsa de Música i va anar molt bé. El fet d'estar en una sala tancada, i no a l'aire lliure, va donar una altra dimensió a la final del concurs. Les més de 600 persones que van venir ho van fer per escoltar els grups i no perquè passaven per allà. Això ens va permetre introduir el vot popular. Van votar 426 persones i 103 van coincidir amb el jurat. Una altra millora és que enguany el jurat era a la sala i va poder designar de seguida el guanyador, que va recollir el premi de mans de la consellera de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament al final de la festa. Feia 21 anys que el premi es recollia fins a tres dies després. La consecució de totes aquestes millores és una fita per a nosaltres.

– Quin rol té l'aMt a la Capsa de Música?

– S'ha hagut de fer molta feina, moltes gestions per arribar fins aquí. La Capsa Jove era una proposta combinada amb l'Ajuntament, la Diputació i la Generalitat. Ha calgut veure tothom i vendre la idea. Ens hem entrevistat amb tots els partits polítics amb representació a l'Ajuntament per trobar un camí comú, cosa que no ha sigut fàcil. Vam començar el 2001 a engegar el projecte d'una "casa dels músics" a La Chartreuse. Vam escollir aquesta ubicació perquè, de tot el que havíem vist, era el que ens agradava més i també perquè era una manera de dinamitzar la part baixa de la ciutat, que era una part oblidada. Fins l'any 2008 hi vam fer tots els concerts amb un èxit absolut. El lloc era perfecte. Quan vam presentar el tercer pla d'usos a La Chartreuse, el 2009, l'Ajuntament ens va proposar triar entre Chartreuse i Tabacalera. El projecte de La Chartreuse anava per llarg perquè els diners havien de venir d'Europa. A la Tabacalera hi havia un projecte comú on el nostre encaixava. De seguida ho vam tenir clar. El projecte havia d'estar acabat el 2010 i finalment ha sigut el 2012, però aquí estem. Hem preparat propostes de conveni perquè sigui la seu de l'aMt i aviat signarem i entrarem a casa nostra. Ens van demanar que fos espai compartit, en la línia europea, i vam acceptar, a condició que l'entitat que vingui sàpiga que és a casa dels músics. De fet, haver-hi posat Capsa de Música a la sala va ser una bona jugada de política cultural, de les que a mi m'agraden. Abans era Capsa Jove. És un projecte obert que té una vessant social, reivindicativa, però que també vol jugar el paper

“Ara per ara, la representativitat dels músics catalans la té MusiCat. Un col·lectiu de quasi 4.000 persones té una força indiscutible. Si féssim pinya ens haurien de fer cas”

de dinamitzador econòmic. És un projecte a vint anys: volem anar a poc a poc. L'aMt és una associació sense ànim de lucre que té un projecte social, però que aposta per la indústria, pel clúster econòmic independent, per la cogestió, per la combinació públic/privat. Això a la resta d'Europa ho tenen molt clar.

– Què més hi ha en aquest espai, a més de la sala de concerts?

– Hi ha aules de formació, on tenim la intenció de fer cursos de noves tecnologies aplicades a la música, entre d'altres. També hi ha l'oficina de gestió de l'aMt, que per nosaltres és molt important perquè, des de l'any 2000, ens reunim cada dimecres al vespre en assemblea. També hem obert una Oficina d'Atenció al Músic (OAM) des d'on procurem orientar i ajudar en els diferents àmbits en què s'ha de moure un professional de la música. D'altra banda, un dels nostres projectes bàsics, des de 1986, era tenir uns bucs d'assaig. A Tarragona no n'hi havia i fins ara la gent havia d'anar a assajar a Reus. Ara en tindrem tres i un estudi de gravació polivalent amb dues sales de gravació i una sala de control. Aquestes instal·lacions serviran per formació, per assaig i sobretot per fer stages. Però aquesta és la part que encara s'ha d'acabar.

– De fet, seria l'equivalent a una Casa de la Música a Tarragona

– El seu projecte s'assembla molt al nostre. De fet, nosaltres vam presentar el nostre primer projecte el 2001 i el seu és del 2007, que és quan els vam conèixer. Vam estar parlant amb ells, però el seu plantejament no inclou les capitals. Tenim molts punts en comú: la part formativa, la sala de concerts, el recolzament a grups novells, l'organització de concursos. És una llàstima que no hàgim pogut sumar esforços.

– Per quin període de temps heu signat el conveni a La Tabacalera?

– Estem negociant. Si tenim un pla estratègic a 20

anys necessitem temps per davant. Hem de fer una inversió, que serà lenta perquè no tenim diners i necessitem estar tranquils. La Tabacalera també acollirà el Museu d'Art Contemporani i el Museu Arqueològic més important de Catalunya. Nosaltres només tenim 1.500 m² dels 50.000 que té el conjunt. És un projecte molt ambiciós, no ja de ciutat sinó de país. Nosaltres hem sigut els primers d'entrar.

– La Generalitat prepara un Pla Estratègic de Cultura a 10 anys vista. Per conèixer la problemàtica del sector ha convocat una Taula Sectorial de Música. L'aMt hi està representada?

– Nosaltres vam tenir ocasió de dir-hi la nostra l'any passat, en una reunió a Reus. Vam defensar la indústria i, sobretot, la consideració del músic com un treballador, que ha d'estar donat d'alta a la seguretat social - cal que totes les empreses entenguin que el senyor que toca la guitarra o el contrabaix és un treballador com el senyor que arregla l'aire condicionat-. Fa poques setmanes vaig veure reflectides algunes de les coses que vam dir nosaltres a les conclusions que ens van fer arribar. El problema d'aquestes reunions en què es convoca “els músics”, és que hi participen una quinzena d'associacions i encara no hi són totes. L'aMt, per exemple, no ha estat convocada, tot i que hi està representada per la UMC. Tarragona té molt clar que el lobby polític es fa a Barcelona i nosaltres hi hem de ser. El músic professional hauria de tenir uns canals per expressar-se i unes institucions que el defensin, però no sembla que la cosa vagi per aquí.

– Què s'hauria de fer perquè els músics vagin tots a una?

– Els músics se senten defensats i representats per les associacions, en tot cas és el que passa a la nostra associació. La representació dels músics l'hauria de tenir una entitat que fos la suma de totes les associacions. Però això, ara per ara, s'ha demostrat que és molt complicat. L'Acadèmia Catalana de la Música podia haver sigut aquesta figura que cohesionés tot el sector en una sola veu, però no de la manera que s'ha fet. Cal un treball previ, parlar amb tothom i això no s'ha fet. El Taller de Músics té un projecte des de fa 25 anys, MusiCat el té des de fa quasi 20 anys. Nosaltres tenim 13 anys de projecte a l'esquena. Aquestes entitats no han sortit com bolets i s'han de tenir

en compte. De moment, hem de ser realistes i utilitzar el sentit comú. Ara per ara, la representativitat dels músics catalans la té MusiCat. Un col·lectiu de quasi 4.000 persones té una força indiscutible. Si féssim pinya ens haurien de fer cas.

– L'aMt forma part de la Unió de Músics de Catalunya (UMC). Com veus el futur d'aquesta entitat?

– El concepte de la UMC jo l'he comprat des del primer dia perquè estic convençut que necessitem un aglutinador. És una llàstima que no hagi acabat de funcionar. El problema de la UMC és que no té un pla estratègic clar. Jo sóc partidari de que ens unim, amb la UMC, l'ACATAM o el que surti. El problema el tenen les persones, els músics que formen les entitats. Però si tinguéssim un pla estratègic i tots defenséssim el mateix, seríem un lobby polític i tindríem la força que ara no tenim. Hem de canviar el xip.

– Com resumiries la problemàtica del músic?

– El músic és molt individualista. Però en una assemblea té moltes idees. El problema és que aquestes idees s'han d'ordenar i s'han d'executar, i per fer-ho cal una organització seriosa. No es pot parlar alhora dels problemes de l'ensenyament, dels mànagers, dels músics... Jo crec que els músics hem de tenir dues línies de treball: la de l'ensenyament i la laboral. MusiCat té molt a dir en la qüestió laboral i no se la té prou en compte. El músic ha de conèixer els seus drets i les seves obligacions. Quan un músic ven un bolo a un preu

i en ve un altre per darrere venent-se més barat, s'està carregant tots els esforços que es puguin fer des de les associacions. Aquesta és una reforma interna que hem de fer nosaltres i hem de poder anar a les reunions del Departament amb uns mínims clars. Per exemple, el tema dels músics amateurs. Hauríem de tenir clar com ho volem reglamentar i no deixar que siguin els polítics els que ho facin. Hi ha gent que ha fet molta feina, durant molts anys, al marge dels polítics. Si el govern vol reglamentar sobre aquests temes, el primer que ha de fer és preguntar als qui ho coneixen. En aquestes reunions es parla molt del negoci de la música però no de la problemàtica dels músics que són el principal motor d'aquesta indústria. El músic professional no mediàtic, no es valora. Sempre és el que cobra menys. A França, per exemple, el músic cobra un mínim de 250 euros. S'ha de reivindicar el rol primordial dels músics i lograr que treballin amb la protecció i les condicions necessàries. A l'aMt tenim músics professionals i músics amateurs. Nosaltres no som una empresa privada. Som músics, fem produccions per a músics. Negociem els nostres bolos i digitalitzem la nostra música. Aquest camí existeix. I aquesta hauria de ser la lluita del músic. La lluita de la junta de l'aMt és posar en relleu els déficits que pateix la professió. Això dóna una força...

– Creus que la situació del músic canviarà?

– Sembla una utopia. Però algun dia canviarà, no? Sinó, per què lluitar? ■

21%

Balanç de temporada i estat de la qüestió

> La indústria cultural a la corda fluixa

Des de fa mesos no sentim parlar de res més: crisi, retallades, pujada de l'IVA. El sector cultural en general, i el de la música en particular, està començant a patir els efectes d'una conjuntura econòmica molt negativa i d'unes mesures nefastes adoptades per l'administració.

Segons l'últim Anuari Enderrock, durant l'any 2011 les subvencions públiques atorgades per la Generalitat a la música es van reduir en un 9,2%. El nombre d'espectadors a Catalunya va baixar un 28% i el de concerts un 12,8%. Només es van salvar els grans festivals, que van augmentar un 47,5% el públic assistent. La pujada de l'IVA cultural del 8 al 21%, a partir de l'1 de setembre, ha encès totes les alarmes al sector. El fet que aquest augment s'apliqui a les entrades de concerts, teatres i cinemes, però no als toros ni al futbol, sembla una broma de mal gust.

Per acabar de reblar el clau, l'esperpèntic ministre Wert va anunciar per sorpresa a finals de setembre una reducció d'entre el 30 i el 50% en les dotacions de l'Estat a les institucions culturals catalanes. El Palau de la Música patirà una retallada del 50% i el Liceu del 33%. Els pressupostos també deixen sense participació estatal alguns dels festivals de música més importants de Catalunya com el de Peralada, el de Torroella de Montgrí, el de la Porta Ferrada o el Temporada Alta de Girona, que no rebran ni un euro de l'estat la temporada que ve.

El futur és incert. La cultura en general, i la música en particular, ho tenen cru mentre depenguin d'un govern que les considera un bé prescindible. El conseller de Cultura, Ferran Mascarell, ha reclamat que el Parlament de Catalunya pugui legislar en el futur sobre qüestions que afecten directament la cultura, com l'IVA o la llei de mecenatge. Per cert, aquesta llei, que hauria d'ajudar a revifar el sector, sembla que sortirà abans d'acabar l'any. S'haurà de veure en quins termes.

Cal tenir ben present que el conjunt del sector cultural català aporta a l'estat més de 3.000 milions d'euros, mentre que les subvencions que rep de les administracions sumen uns 1.200 milions.

> Com ens afectarà aquesta situació?

Aquest és el panorama general del sector. Però, com afectarà tot plegat els músics? La lògica ens diu que:

- **Hi haurà menys feina** com a conseqüència directa de la retallada en subvencions i aportacions de l'estat a promotors i organitzadors de concerts i festivals.
- **Baixaran els catxets** perquè, si bé l'augment de l'IVA no afecta directament el músic, que ja estava facturant les seves actuacions amb un 18%, sí que afectarà la contractació. Els promotors que no vulguin repercutir l'augment de l'IVA en el preu de les entrades, hauran de reduir marges de benefici i sumar aquest 21% al 10% que ja paguen a la SGAE. Com és lògic també apretaran el catxet dels artistes que, de rebot, veuran disminuir uns ingressos ja molt minvats.
- **Hi haurà menys públic** perquè molts promotors no podran assumir el diferencial i les entrades s'encariran de manera notable. De fet, a finals d'octubre ja es va detectar una disminució del 35% respecte al mes anterior en la venda d'entrades de concerts, teatres i cinemes.
- **S'hauran de buscar fórmules imaginatives**, com per exemple la que ha adoptat el Teatre de Bescanó, que ha decidit vendre pastanagues al 4% d'IVA i regalar l'entrada.

> Preguntem als músics què en pensen

Hem volgut saber com està vivint aquesta realitat el músic d'ofici, el que està sobre el terreny. El que toca a les places, teatres, pabellons i casals dels pobles. El que en el seu dia a dia ha de maldar amb representants i ajuntaments per anar omplint l'agenda de bolos sense sortir-ne escaldat. Hem fet les mateixes preguntes a set músics que pertanyen a formacions de caire ben diferent:

- **Jordi Sacristán**, component i representant del trio **Maracaibo**, que fa ball de festa major i sales de festes. És director de la Banda i Cobla del col·legi Sta. Maria de Blanes i professor de trompeta a les escoles de música de Palafolls i Vidreres.

- **Edgar Massegú**, el pop dels **Pulpopop**, un duet que es completa amb els tentacles, els músics que de vegades els acompanyen. Ell és la veu, bateria i l'autor de les lletres. Fan les seves pròpies cançons i tenen un directe molt cuidat i original. Són capaços de fer un concert al teu jardí o a la teva banyera.

- **Amadeu Cuadrado** és fiscornaire. El 1964 va ser membre fundador de la **Cobla Baix Empordà** que, com totes les cobles, té onze components. En va ser el director des del 1999 fins al 2010, any en què va plegar com instrumentista, tot i que segueix vinculat a la cobla fent de representant.

- **Joan Ribas** és pianista i component de **La Banda del Drac**, una formació de set músics que va obtenir el Premi ARC 2009 a la millor formació de ball. Fan versions i ball de festa major.

- **Martí Camós** és el director musical, piano i tenora de la **Cobla Orquestra Montgrins**. Fundada el 1884 a Torroella de Montgrí és la formació degana del país i un referent indiscutible a Catalunya. Ha estat guardonada amb la Creu de Sant Jordi i el Premi Nacional de Música. Actualment té setze components.

- **Pere Fort** és membre del grup d'havaneres **Bergantí**, de quatre components. Fan havaneres, sardanes, cançó de taverna i popular catalana. És un grup amb solera, fundat el 1982 i amb més de 1800 actuacions a l'esquena.

- **Pep Puigdemont** és un referent en el món de l'animació infantil. Músic, mestre i treballador incansable, aquest olotí de 41 anys en porta més de vint dalt dels escenaris amb espectacles musicals per a nens i famílies basats en un repertori de creació pròpia. Té nou cd's editats.

Com veureu, hi ha hagut opinions per a tots els gustos. En alguns casos, la brevetat i la causticitat de les respostes ja tradueixen un determinat estat d'ànim. Alguns són més pessimistes que d'altres, però tots coincideixen en dues coses: ha baixat la feina i està costant cobrar.

- 1.- Com us ha afectat la crisi aquest estiu. Ha costat més omplir el calendari d'actuacions? Heu fet menys bolos que l'any passat? Heu hagut de baixar preus? Us està costant cobrar?
- 2.- La majoria de concerts que feu són gratuïts? Creus que és sostenible la gratuïtat dels concerts?
- 3.- Creus que la pujada de l'IVA i les retallades en matèria de cultura afectaran formacions com la vostra?
- 4.- Heu demanat alguna subvenció aquest any?
- 5.- Com veus el futur de la professió? Què creus que s'hauria de canviar per millorar?

Jordi Sacristán,

component i representant del trio Maracaibo

1.- Aquest estiu ha estat semblant al dels quatre últims anys. Com que han baixat els pressupostos dels ajuntaments, d'una banda hem perdut actuacions però de l'altra hem afegit festes majors que abans contractaven formacions més grans. Omplir el calendari ha estat complicat perquè, si bé abans es programaven les actuacions amb molta antelació, ara tot es fa a última hora, fins i tot revetlles com la de Sant Joan o cap d'any.

La baixada d'actuacions ja fa temps que la vam notar. Abans, a l'estiu, es treballava tota la setmana. Ara les festes majors s'han escurçat i s'han passat totes al cap de setmana.

Ara ja és habitual abaixar preus, però el cost de la vida puja descontroladament! A vegades ens hem trobat que hem arribat a un poble i no hi ha ningú de l'organització per indicar-nos les pautes d'horaris, ensenyar-nos on és el quadre elèctric, els vestuaris o simplement demanar-nos si necessitem alguna cosa, encara que sigui aigua. Hi ha una despreocupació total. Lògicament, ja us podeu imaginar qui queda a l'hora de cobrar: el personal de la neteja. A més, s'ha instaurat la normativa que el músic treballa, afronta les despeses de kilometratge i dietes; si es trenca alguna cosa del material, l'arregla, però a l'hora de cobrar no tinguís pressa.

2.- Sí, exceptuant les sales de festes, que ja tenen uns preus molt reduïts. Jo crec que no és sostenible, però la gent s'hi ha acostumat. La música hauria de ser com el cinema, el teatre o qualsevol altre espectacle. A més, les festes majors són un cop l'any!

3.- De ben segur que ens afectarà, encara que segurament hi haurà altres formacions que ho notin més que nosaltres. En tot cas, la pujada de l'IVA empitjorarà encara més la situació.

4.- Mai hem demanat cap subvenció. Les subvencions s'haurien de donar a les escoles de música i als conservatoris, que són els responsables de formar els joves músics. Aquests centres haurien de ser accessibles a qualsevol nen o jove que vulgui estudiar música.

5.- Força malament. El que tinc clar és que la crisi econòmica empitjora un problema que ja existia. A la majoria de la gent no li interessa la música de ball, ni els concerts de les orquestres de ball, ni la sardana, ni les havaneres. No veuen ni viuen la música com un art, ni reconeixen l'esforç del músic que es passa la vida estudiant. S'ha trencat la tradició d'anar a escoltar música i a ballar. El nostre públic és cada cop més gran i no hi ha renovació generacional. El final és bastant previsible... Si hi ha crisi, com és que els camps de futbol estan plens? I com és que les discoteques i els pubs estan plens a reventar i oberts fins a les 6 del matí cada cap de setmana? I això que, com a mínim, cobren 7 € per copa! La societat no canviarà, així que l'única cosa que podem fer és enfocar la música i les festes majors de cara al jovent. No podem seguir oferint un producte que, malauradament, està quedant desfasat.

Martí Camós,

director de la cobla orquestra Montgrins

1.- La veritat és que ha estat un estiu difícil en tots els aspectes.

2.- La majoria són gratuïts i això no és sostenible ni beneficiós pel nostre ofici.

3.- Ja està afectant.

4.- No.

5.- Incert... Crec que s'hauria de conscienciar tothom del fet que la cultura ha de tenir un paper més important a la nostra societat. Ara hem iniciat un nou camí al nostre país. Si el sabem fer amb rigor i entusiasme, crec que ens en podem sortir.

Edgar Massegú, veu, lletrista i bateria de PulpoPop

1.- Som un grup que viu intensament cada dia de l'any. No fem una música purament estiuenca i per tant a l'agost no hem fet mai l'agost. Sempre hem tingut un preu just per ser valorats mínimament, en consonància amb l'època que ens ha tocat viure. L'única desmesura en la qual hem cregut sempre ha estat la de les passions. Com que és sabut que la música és la nostra passió, sovint juguen a fer la puta i la ramoneta amb nosaltres. A part de la passió, però, la música és el nostre ofici i cal assegurar unes condicions i garanties. És just. Cada cop valorem més la qualitat per sobre de la quantitat. Hi ha llocs que fan pagar els músics per poder tocar; els músics no ho haurien d'acceptar. Malauradament molts cops per cobrar has de fer croades i curses d'obstacles maratonianes. Això va en detriment de la dignitat de l'ofici de músic.

2.- Depèn de molts factors i no hi ha una veritat. La cultura s'ha d'obrir a la gent, però la gent també s'ha d'obrir a la cultura. Ara mateix estem en una crisi de valors important. La gent ha de respectar el valor d'un creador i el creador ha de respectar tots els valors de la gent. Hi ha concerts gratuïts en què les sales estan buides, la gent xerra i juga al billar. Hi ha concerts de pagament en què la gent està asseguda, atenta i escoltant. També hi ha concerts de pagament en què la gent està més pendent de fer fotos, vídeos o d'enviar piulades al twitter, que no pas de viure el moment màgic de la música en viu. Ens cal viure la realitat, el preu just o la voluntat.

3.- No només a formacions com la nostra, sinó a la tinta d'aquesta pregunta, al paper d'aquesta revista, al temps d'aquesta resposta, al tiratge de l'edició. Malauradament sempre reben els mateixos, justos per pecadors, com el pare de família que treballa en una impremta i li fan un ero temporal.

4.- No hem estat mai subvencionats. Sempre hem estat "indies" en el sentit original del terme. Això sí, hem optat pel micromecenatge per finançar el nostre proper disc. Aquesta fórmula també ens permet estar en contacte directe amb els nostres seguidors.

5.- El futur passa per tenir idees. Per vendre pastanagues en comptes d'entrades. Per ser oficials i alhora clandestins. Per tocar "hardcore" amb un ukelele a l'epicentre del Parlament i transmutar la música en un acte de compromís amb la societat. Qui cerca l'èxit repetint clixés o els patrons de la mateixa cançó està abocat al fracàs. L'autenticitat del que té arrels, uns sòlids fonaments musicals i el cor i el sentiment als seus pilars, perdurará més enllà del temps.

Pere Fort, component del grup d'havaneres Bergantí

1.- L'any passat ja hi ha haver un petit descens i aquest any ha estat més acusat. L'agost ha estat un bon mes i la resta de l'any ha afluixat. La nostra política de preus segueix com el primer dia, perquè si abaixes preus és molt difícil tornar-los a pujar. Això ha fet que perdéssim alguns bolos, però nosaltres considerem que el nostre catxet ja és prou ajustat. En el tema cobraments, cada cop hi ha més ajuntaments que ens han integrat al "calaix" dels proveïdors i, per tant, les demores són considerables. Creiem que no hauria de ser així. Personalment recordo amb nostàlgia els meus anys de pianista quan cobrava tot just acabar el bolo.

2.- Els que organitzen els ajuntaments ho són gairebé tots i també ho són la majoria dels que contracten entitats privades. Això no és sostenible, perquè els pressupostos són cada cop més reduïts. El fet de cobrar una petita entrada potser contribuiria a salvar algun concert.

3.- Sens dubte. Molts concerts depenen de petites subvencions que en definitiva decideixen si el concert es fa o no. El tema IVA és una autèntica punyalada al col·lectiu.

4.- Ni aquest any ni mai en els 30 anys de vida del grup.

5.- Ara per ara, molt negre. Creiem que depèn força de la reactivació econòmica del nostre país. No obstant, no aniria malament una millor entesa de tot el col·lectiu, per tal d'evitar males praxis en tot sentits, tant per un costat com per l'altre.

Amadeu Cuadrado,
representant de la Cobla Baix Empordà

- 1.- Els mesos d'estiu toquem bastant, però potser sí que un xic menys que altres anys, ja que les entitats que ens contracten també han patit retallades de les subvencions que reben dels ajuntaments. Costa cobrar d'alguns ajuntaments; sempre et fan esperar com a mínim dos mesos, però ja hi estem acostumats. També haig de dir que n'hi ha que ens contracten des de fa molts anys i que ens paguen de seguida.
- 2.- Nosaltres no fem concerts sinó audicions, és a dir, ballades de sardanes. També fem alguna missa i cercaviles. Tot això són actes populars, gratuïts per definició.
- 3.- Per sort a les cobles no ens afecta l'IVA perquè facturem a través de l'Associació Dos Per Quatre, que té concedida l'exempció d'IVA per a la música tradicional i popular catalana.
- 4.- No n'hem demanat mai cap.
- 5.- Amb això de cotitzar a la seguretat social s'hi ha guanyat moltíssim, però crec que s'hauria d'estudiar la manera de pagar una quantitat fixa per dia. Tal com es fa ara, el cost no és mai el mateix i a vegades és molt exagerat.

Joan Ribas,
pianista i component de La Banda del Drac

- 1.- Sí que ha costat més d'omplir. La contractació s'ha fet més tard i hem fet menys bolos. A més ens han retallat preus i hem hagut de treballar en condicions desfavorables, és a dir, tocant més estona, deixant l'equip a uns mariachis i coses per l'estil. Ens està costant molt cobrar, sobretot perquè moltes factures les fan directament els representants als ajuntaments i no podem controlar els pagaments.
- 2.- Sí, la majoria de balls que fem són gratuïts. Aquest any hi ha hagut algun intent de recuperar el vell costum de fer pagar pel ball i, tot i que el preu era molt baix, l'assistència ha fallat del tot. En el cas dels balls de festa major, a mi no em sembla malament que siguin gratuïts. És un servei públic com un altre. A més, seria inviable tancar les places dels pobles si es volgués cobrar entrada..
- 3.- Suposo que la pujada de l'IVA farà baixar els pressupostos dels ajuntaments i, per tant, ens afectarà..
- 4.- Hi ha subvencions per grups amb les nostres característiques?.
- 5.- S'hauria de fer un sindicat poderós, que controlés les condicions laborals i les contractacions.

Pep Puigdemont,
músic d'animació infantil

- 1.- L'estiu en general ha anat prou bé, tot i que el mes d'agost ha estat més flux que de costum. Els preus els he hagut d'ajustar. En general no he tingut problemes per cobrar.
- 2.- Sí, la majoria són gratuïts ja que són de petit format. És sostenible, sempre i quan qui els organitzi no estiri més el braç que la màniga.
- 3.- Les actuacions d'animació infantil les podem facturar sense IVA a través de MusiCat, per tant, en principi, no ens afecta.
- 4.- No.
- 5.- El futur dels animadors és ben incert. Crec que, com tothom, haurem de treballar més per guanyar menys, fer més difusió, xarxes socials... Crec que és contraproductiu per a la professió baixar gaire els preus. Potser a curt termini es farien més actuacions però donem a entendre que se'ns pot regatejar el sou i això a la llarga no serà bo.

HAN DONAT LA NOTA.

> Cobla Sant Jordi

Ha guanyat un premi Altaveu 2012, atorgat pel Festival Altaveu de Sant Boi de Llobregat.

El jurat, format per músics, periodistes i professionals del món de la música els ha guardonat "per la seva feina d'investigació i divulgació de la música catalana i per mostrar la versatilitat de la cobla bescanviant registres sonors amb Roger Mas, Niño Josele o Pascual Comelade". L'objectiu dels premis Altaveu és reconèixer els artistes, entitats i iniciatives que d'una manera més destacada han enriquit la música del nostre país durant l'any.

> Sílvia Pérez Cruz

És la veu de la mare de la Blancaneus a la pel·lícula muda de Pablo Berger, que ha estat escollida per representar Espanya als Oscar a la millor pel·lícula de parla no anglesa. Pérez Cruz canta uns tanguillos i unes bulerías de Chicuelo, i una saeta composta per ella mateixa. És la que li canta a la pobra Blancaneus mentre s'adorm després de mossegar la poma.

> Xavier Dotras Trio

Va representar el jazz català al Roma Jazz Festival amb el seu espectacle audiovisual Vincent, inspirat en les Cartes a Theo de Vincent Van Gogh. L'excel·lent acollida d'aquest àlbum ha portat el grup a actuar en festivals com el MIDEM de Canes, el Bath MusicFest, a la Gran Bretanya i el San Miguel Mas i Mas a Barcelona. La gira d'aquest àlbum es va tancar amb una emotiva actuació al Museu Van Gogh d'Amsterdam. El grup està format per Xavier Dotras al piano, César Martínez a la bateria i Toni Pujol al contrabaix.

> Tortellinis, una banda de rock molt jove

Aquests cinc nois, d'entre 12 i 14 anys estan arrasant amb el seu directe explosiu. Van començar fa quatre anys i ja porten una trentena de concerts a l'esquena. Tres dels seus components són de Tortellà, el poble de la Garrotxa que dona nom al grup i que té fama – justificada – de ser terra de músics. Els Tortellinis són en Ferran (piano i veus), en Nil (veu principal i guitarra), en Pau (baix) i dos Martí, guitarra i bateria.

> Pulpopop

Han optat per finançar el seu proper disc amb les aportacions dels seus seguidors, que així seran també mecenes i alhora tentacles dels PulpoPop.

A més, asseguren que si algú fa una aportació de 299€ faran un concert a la banyera de casa seva. Una recompensa inusual que pot donar molt de joc. Pau Boïgues (Pop) i Edgar Massegú (Pulpo) creuen que en la situació actual de la cultura els grups han de tenir idees per tirar endavant i per això, a més de cantar als escenaris, ara també cantaran a la banyera.

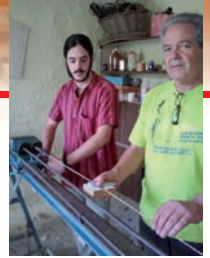
> Associació de Sales de Concerts de Catalunya (ASACC)

Ha fet una aplicació per smartphones i tauletes, anomenada InfoConcerts, amb la informació de les sales i els concerts programats i tot el que cal per estar al dia de la música en viu a Catalunya. L'aplicació és gratuïta i es pot descarregar a iTunes per Iphone i Ipad, i a GooglePlay per dispositius Android. Una excel·lent iniciativa.

> Joan Xandrich

És el contrabaixista de La Principal de La Bisbal i el membre més antic de la cobla. Com que no estava content amb les cordes que trobava al mercat per al seu contrabaix, ha fabricat una màquina per elaborar cordes amb budells de xai, seguint les tècniques ancestrals que vénen de l'antic Egipte i de l'Índia. De moment la iniciativa està en fase d'experimentació i només fa una petita producció que ven, a preu de cost, als amics i a uns quants músics que s'hi han interessat.

> Orquestra Selvatana

Estan preparant el centenari de la cobla-orquestra, a la tardor de 2013. Per commemorar-ho preparen un nou concert que recollirà els millors moments dels darrers anys i culminarà amb una celebració al seu poble, Cassà de la Selva. La Selvatana és des de fa vuit anys l'orquestra catalana més contractada, segons l'Anuari de la Música que publica el grup Enderrock. També ha estat nominada als Premis ARC 2012.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

> Un concert històric / La Principal de La Bisbal

Si bé el fons discogràfic de La Principal de La Bisbal neix l'any 1903 amb la gravació d'un disc de sardanes, no serà fins a la dècada dels 60 que La Principal començarà a fer els seus enregistraments de concert líric i ball. Per aquest motiu, cantants històrics com Martí Teixidor o Jordi Garanger mai varen gravar cap disc. Per reparar aquesta mancança, s'ha editat un disc recopilatori, amb les veus de Jordi Parrot, Elena Martinell, Roger Reyes, Anna Quintana, Meritxell Galán, Montse Martí, Joan Thomas, Glòria i Cristian.

> L'arbre / ANIAM [Aliança de Noves i Arrelades Músiques]

ANIAM és un projecte musical que suposa un punt de trobada entre la tradició i l'avantguarda. Sumen els sons tradicionals d'instruments com l'oud, baglama, bansuri, darbuka, mandolina, sac de gemecs, guitarres, etc. amb ritmes electrònics i ambients sonors aconseguits mitjançant l'experimentació, la síntesi d'àudio i d'altres mitjans tecnològics, tot fet amb cura i elegància amb la intenció d'arribar al gran públic. És el que anomenen artesanía digital. Les lletres, en català, són compromeses i amb contingut.

> Los nostres vices e pecats / Els Berros de la Cort

Aquesta formació catalana és única en el panorama actual de la música medieval. Amb aquest tercer treball, el grup ha volgut reviure el repertori trobadoresc català i occità posant l'accent en dos dels pecats més comuns, tant a l'edat mitjana com en l'actualitat: la gola i la luxúria. El material literari de les cançons prové de manuscrits medievals catalans com El Llibre de Sent Soví, del s. XIV, el tractat culinari més antic que es conserva en català, i el Speculum al foder, un manual del fotre medieval que inclou per primer cop un apartat de postures sexuals.

> A contrapeu / Xavi Múrcia

Xavi Múrcia ha presentat aquest disc a l'última Fira Mediterrània de Manresa. En aquest nou treball l'acompanyen Lluís Figueras (guitarres), Albert Vila (baix i contrabaix) i Xarli Oliver (bateria i percussions). Xavi Múrcia (veu i guitarra acústica) ens mostra en aquest treball electroacústic la seva particular visió del món. "Fer cançons és la recerca de la pedra filosofal (...), és treure's pedres de l'ànima (filosofals o no) i empedrar el camí que em porta on sóc. Ni que sigui a contrapeu".

> El petó / The Kiss / Elisabet Raspall i Chris Cheek

Elisabet Raspall i Chris Cheek van presentar oficialment aquest nou treball conjunt en el Festival de Jazz de Girona. La pianista i compositora de Vilanova i la Geltrú i el saxofonista americà culminen d'aquesta forma una llarga relació musical que ja havia donat els seus fruits en altres gravacions com Triangles i Plujazz. En aquest nou treball es presenten en la formació més essencial i intimista de duet. L'elegància de la composició de Raspall s'uneix a la riquesa interpretativa de Cheek, sideman habitual de primeres figures del jazz com Bill Frisell, Kurt Rosenwinkel, Brad Mehldau i el desaparegut Paul Motian.

> **Burning** Sara Pi

Sara Pi va néixer a Barcelona en una família vinculada a la música al llarg de diverses generacions. És neta de cantant d'òpera i filla de "tresero" (el tres és un instrument derivat de la guitarra, que utilitza el so cubà). Va créixer sota influències musicals ben diferents. El 2008, als vint-i-dos anys, va dirigir el seu primer projecte, Sara π , amb composicions pròpies que fusionen R&B i soul, amb harmonies brasilenyes. Ara ens presenta el seu disc *Burning* en què novament conflueixen els ritmes brasilenys amb el més pur soul actual.

> **Intimitats** Marc Timón (amb la Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona)

El compositor i tible solista de la Cobla Sant Jordi – Ciutat de Barcelona, Marc Timón, presenta *Intimitats*, un doble CD amb 25 sardanes (12 en el primer volum i 13 en el segon) de la seva autoria, enregistrades durant el mes de maig passat sota la direcció musical de Diego Martín Etxebarria. El disc reflecteix el caràcter i iniciativa del compositor nascut a Castelló d'Empúries. Això explica que les sardanes apareguin separades per comentaris breus de persones pròximes a Timón, així com de referents del món cultural i musical del nostre país.

> **Cançons de la veritat oculta** Judith Neddermann

Onze autors de la nova escena independent catalana s'han inspirat en les històries de Pere Calders i les han posat a disposició de Judit Neddermann, una de les grans veus emergents de l'escena musical catalana per fer un espectacle que ara apareix en format llibre-disc. La direcció musical és de Genís Bou (The Gramophone Allstars), que ha treballat a partir de cançons escrites per Jaume Pla, Maria Rodés, Pere Agramunt, Joan Pons, Joan Colomo, Vicky de Clascà, Guillem Caballero, Mireia Madroñero, Ramon Faura, Pau Guillamet i Jordi Lanuza.

> **Feeling good** Andrea Motis i Joan Chamorro

La jove trompetista i cantant Andrea Motis i el seu mestre, i director de la Sant Andreu Jazz Band, Joan Chamorro, han enregistrat en aquest disc el repertori de duet que han interpretat en directe durant tres anys. A *Feeling Good* els acompanyen músics de la talla de Josep Travera, Esteve Pi i Ignasi Terraza i hi col·laboren Scott Robinson, David Mengual, el quartet Ressonància i la Sant Andreu Jazz Band. El títol de l'àlbum fa referència al tema del mateix nom que va popularitzar Nina Simone.

> **Camins disperss** David Pastor & Pere Foved

El duo format pel trompetista David Pastor i el bateria Pere Foved sorgeix de la idea de la mànager Rosa Galbany d'organitzar un cicle de concerts a duo. L'experiència va ser tan gratificant que van decidir enregistrar un cd. Es tracta d'un àlbum de jazz nu, sense concessions, només melodia i ritme. Ells dos sols, sense l'acompanyament d'altres músics, exploren nous camins i obren una porta cap al futur de la música. En els temps que corren aquests dos músics esmolen la creativitat i busquen trencar barreres.

LA NOTA DEL SOCI.

Ens agradaria que el butlletí La Nota també servís per fer d'altaveu de les vostres opinions, preocupacions o propostes, relacionades amb el món de la música. Podeu enviar-nos els vostres textos (màxim 500 paraules) a info@musicat.cat.

> Festivals per a públic familiar - *Pep Puigdemont*

Voldria trencar una llança a favor de tota la gent que fa música per a nens, pensada per a ells i els seus acompanyants, Darrerament s'han donat iniciatives prou interessants de grups – en principi per a adults – que en diversos festivals actuen per a públic familiar. No sé com els ha anat l'experiència però segur que han tingut condicions escèniques més favorables que les que ens trobem quotidianament els animadors que ho fem sempre. Per altra banda, un fet que em sap greu és que per aquests festivals no es compti amb la gent que ens hi dediquem i que, a més, en algun d'ells es gallardegi de ser la primera vegada que es fa un festival de música infantil, quan els grups d'animació estem tips de fer-ne. Potser és una manera més de fer calaix per a aquests grups.

> El que res no costa, res no val - *Carles Casanovas*

Sempre he pensat que les cantades de cant de taverna són una manifestació cultural maltractada per diferents sectors; fins i tot hi ha representants que, per guanyar la festa major d'un poble, regalen el grup d'havaneres, com si d'una torna es tractés.

No vull parlar dels motius pels quals es margina aquesta manifestació tan arrelada i nostra, tant per una part de diferents sectors musicals com per la majoria d'institucions oficials. Ara només vull fer una reflexió sobre una dita popular: "El que res no costa, res no val".

Seria fantàstic que les cantades fossin sempre en espais tancats, ben condicionats i de bona acústica, però tots sabem que això no sempre és factible. Sovint les cantades són en places o platges, on el xivarri fa difícil la bona acústica i on fins i tot els accessos són incòmodes.

D'altra banda, el fet que la immensa majoria de cantades siguin gratuïtes no ajuda gens a millorar-ne la imatge ni a dignificar el gènere.

Sempre he pensat que la millor manera de valorar les cantades és que realment tinguin un valor, que el públic assistent hagi de pagar, encara que sigui d'una manera simbòlica. No cal posar una taquilla i fer pagar entrada perquè això implicaria unes despeses addicionals, sovint complexes i cares, ni un preu massa elevat perquè els nostres grans, que son qui majoritàriament omplen les cantades, sovint no disposen d'una economia sobrada.

Una fórmula senzilla, que ja venen aplicant varies organitzacions i pobles, és fer pagar la cadira i amb aquest mateix import fer-hi entrar el tast de cremat. Aquest import que podria ser de 2 o 3 euros, tindria un efecte múltiple en la cantada. D'una banda faria de sedàs del públic que només va a passar l'estona o a beure cremat i a qui en realitat només interessa la part lúdica de l'acte. Això milloraria extraordinàriament l'acústica de la resta del públic interessat pel gènere. El mateix públic, exigiria el respecte i silenci que es mereix tota manifestació cultural. El grup, en sentir-se més bé i sentir-se escoltat amb interès pel públic assistent, interpretaria i ajustaria millor el seu repertori. D'altra banda, l'import recaptat faria baixar les despeses de la festa, que en temps de crisi bona falta ens fa, o es podria fer servir per afegir a la festa més actes o per apaivagar despeses dels organitzadors o, fins hi tot, destinar-ho a beneficència.

És possible que algunes de les cantades tinguessin menys assistents però també és cert que les grans cantades de referència, com poden ser Calella, Palamós o Begur, amb el temps han assolit cotes espectaculars de públic fidel i expectant i algunes amb uns preus de taquilla molt superiors als que esmento.

Estic convençut que d'aquesta manera el cant de taverna, faria un pas endavant, no només de qualitat, que ja seria prou motiu, sinó de dignitat, i fins i tot, potser arribaria el dia que en comptes de dir que anem a una cantada de cant de taverna, diríem que anem a un "concert" de cant de taverna. El que res no costa, res no val.

> Agraïment musical - Lúdia Benedito

Aprofitant que ha fet 20 anys, m'agradaria dedicar quatre paraules a una orquestra de Girona en què tots els que en formem part, a més de companys de feina i grans professionals, som una colla d'amics. Orquestra Gerunda, gràcies per aquesta temporada tan maca que hem viscut junts. Són temps difícils per tots els que ens dediquem a aquesta professió, tot i que nosaltres no ens podem queixar, ja que la feina malauradament ha baixat molt per a tothom, però és tan gran l'estimació que ens tenim els uns als altres que la poca feina que hi hagi pogut haver ha compensat les bones estones que hem passat rient i vivint moments únics i això no es pot expressar en paraules... Adam, Albert, Jordi, Víctor, Juampe, Jaume, Pau, Raimon, Toy i en especial el nostre "xèrif" Angel per donar-nos la confiança necessària i per ser el primer a

fer-nos somriure cada dia a cada un de nosaltres. Gràcies per valorar la nostra feina cada dia més i més! A molta gent que es dedica a aquest món els agradaria tenir-te al peu del canó! Sí, senyor!!!!

> A propòsit de l'editorial "Pagar a gust" publicada a l'Agenda dels Amics dels Músics - Ajuntament de Gualba

Ens ha arribat a les mans un text titulat "Pagar a gust", aparegut en una publicació del Club d'Amics dels Músics. És confortant que hi hagi gent que pensi d'aquesta manera i comparteixi amb nosaltres aquesta idea. Aquí, al poble de Gualba, no tots són del mateix pensament i alguns ens critiquen el fet de tancar la plaça i cobrar una entrada, "raonable", per accedir a un concert o ball de qualitat. Durant els últims quatre anys, amb l'anterior legislatura, la plaça quedava oberta i lliure per a tothom. Des de fa dues Festes Majors, hem cregut oportú tornar a tancar el recinte i, com bé diu el vostre escrit, esperem que la gent prengui la mesura amb comprensió.

Des de la Comissió de Festes de l'Ajuntament de Gualba estem molt agraïts pel recolzament rebut mitjançant la publicació.

Pagar a gust

El dia 14 d'agost, en "Papitu" i la Montse (uns bons amics de Breda, que també formen part del Club d'Amics dels Músics) em varen convidar a sopar a casa seva. Després de l'àpat, vàrem decidir anar a Gualba ja que era la Festa Major, ens quedava molt a prop i hi actuava La Chatta, una orquestra en la que hi tinc bons amics amb els que havia coincidit a la meua època de la Maravella.

Però el motiu d'explicar-vos totes aquestes particularitats no és altre que el fet que, en arribar a la plaça on feien el ball, ens vàrem trobar que aquesta estava encerclada per una tanca metàl·lica i feien pagar per entrar. No us penséssiu pas que la mesura em va molestar, tot al contrari. Vaig pagar molt a gust la modesta entrada de cinc euros per persona pensant que, si per tot arreu fessin igual, es valoraria millor la feina dels músics i potser no trigariem tant a cobrar les nostres actuacions. De passada, les comissions de festes equilibrarien més fàcilment els pressupostos i podrien oferir millors programacions. Voleu dir que no és millor pagar una entrada per quelcom que valgui la pena que no pas que et regalin qualsevol rampoina? D'altra banda, què representen cinc euros per anar a ballar o escoltar una orquestra davant el que costa una entrada a un camp de futbol? I a sobre, tal vegada per veure com perden els nostres i endur-nos una bona empenyada...

Per mi, la gratuïtat dels balls i concerts de les festes majors va ser una solemne equivocació de l'època de la disbauxa que ara, de mica en mica, haurem d'aprendre a corregir. Celebro que la gent de Gualba s'hagi decidit a penjar l'esquellerinc al gat i espero que tots els amics dels músics, i el públic en general, entomeu la mesura amb la comprensió amb què ho ha fet un servidor.

Antoni Mas

Antoni Mas

LES RAONS DE L'ÀVIA

► Malgrat que m'arrisco a que em preneu per un aixafaguitarres, us he de confessar que no em fio ni un pèl d'aquest parell de personatges que es mostren disposats a bolcar el carro de la fortuna, l'un a Madrid i l'altre a Barcelona, per aixecar sengles construccions faraòniques de cartró pedra destinades al lleure i al vici de la clientela, amb més o menys dedicació a cadascuna d'aquestes activitats. Vull dir els senyors Sheldon Adelson i Enrique Bañuelos, mentors, respectivament, dels projectes d'Eurovegas i Barcelona World dels quals tant s'ha parlat i escrit darrerament. Que per què no m'en fio? Doncs mireu, és molt senzill: D'una banda, pels noms que han triat. Potser són manies, però a mi aquests qualificatius postissos amb els que es pretén modernitzar els noms nostrats, em sonen a fantasmada (probablement aital animadversió em vingui del dia que vaig descobrir que una empresa que organitza passejos a cavall havia bescanviat el nom de ca'n Oms, la casa on vaig néixer, pel de "El rancho del lago"). Però d'una altra banda, i principalment, no em fio d'aquesta gent perquè la meva àvia sempre em deia que no em fiés mai d'aquells que tenen més diners dels que es poden fer treballant. I la meva àvia, sempre tenia raó.

Per acabar-ho d'adobar, una persona com jo, que quan surt a voleiar sempre busca allotjaments modestos i tranquils i, sobretot, de tracte familiar, no em sé avenir que la gent potentada d'arreu del món opti per passar les vacances i els dies de lleure en aquesta mena de granges humanes (malgrat que fardies amb tot el luxe imaginable) que els hi volen construir. Jo més aviat penso que, després de l'aparatós esclat de la bombolla immobiliària, els gustos haurien de tendir cap a l'abandó de la banalitat ostentosa i decantar-se per la recerca de l'autenticitat més austera. Si efectivament les coses anessin pel camí que marquen aquestes meves previsions, les ciutats artificials, tipus Marina d'Or, i aquests parcs temàtics gegantins que ara ens

anuncien amb bombo i platerets ho tindrien força magre. Fins i tot potser correrien el risc de fotre un pet com un gla. És a dir, exactament com la susdita bombolla.

Però, ben mirat, tal vegada l'horitzó no sigui tant negre. L'engrescament que mostren els polítics que remenen les cireres a les respectives comunitats beneficiades (en teoria, al final ja ho veurem) per la pluja d'aquest manà contemporàni, podria fer pensar que em deixo arrossegar pel pessimisme general que ha provocat la crisi. També la presència, en el projecte destinat a casa nostra, d'una entitat considerada seriosa (si exceptuem la relliscada de les opcions preferencials, naturalment) com és la Caixa, podria indicar que m'equivoco de mig a mig. Potser sí. Però el cas és que, en l'inversemblant supòsit que un servidor tingués diners i em convidessin a invertir-los en aquest negoci, probablement el subconscient em remetria ràpidament al consell de àvia i m'hi negaria amb total rotunditat.

Malgrat tot, com que sóc un optimista empedreït, m'he dedicat a esbrinar a fons aquesta llimona aparentment tan aspra fins que he aconseguit treure'n quelcom de suc positiu. Vet ho aquí: Si el projecte fruitifiqués en la realitat enlluernadora que els seus avaladors esperen, desitgen i proclamen als quatre vents, probablement acabaria tenint efectes molt positius pel que fa a la creació de llocs de treball per als músics. La meua teoria es basa en la suposició que els inquilins d'aquestes gàbies d'or no es passaran pas tot el dia de panxa al sol i tota la nit jugant a cartes. Aleshores, és molt possible que acabin per avorir-se. I com que la música, el ball i els espectacles en general son un gran antídoto (potser el millor) contra l'avoriment, vet aquí que els músics i els artistes tindrien la seva oportunitat.

Precisament ara recordo que la meua àvia també deia que qui no es conforma és perquè no vol.